

Sirene Banditi

Bio je miran dan, a sunce je grijalo baš onako... savršeno. Odlučio sam posjetiti starca Karla kako bih ga poveo u šetnju. Pošto je imao 89 godina, a nije imao svoju obitelj, redovito sam ga posjećivao i pravio mu društvo. Stigao sam i pokucao na njegova vrata, a on je nestrpljivo odgovorio:

-Da?!

Pustio me u kuću, kao i uvijek. Čim sam kročio u sobu, ugledao sam ga i primijetio da drži nekakav ručni sat u ruci rekavši:

- Dobro da si došao. Slušaj pažljivo: za nekoliko minuta sva će se Zemlja tresti, kopno će pucati i sve će pasti u vodu. Uzmi ovaj džepni sat i namjesti ga tako što ćeš vratiti vrijeme 7 sati i 7 minuta unatrag. To će značiti da si u pravome vremenu otišao 77 godina unatrag. Zatim pritisni ovaj gumb. Tako ćeš se vratiti u prošlost. Ti trebaš spriječiti Sirene Bandite da preuzmu svijet! Ja sam star i putovanje kroz vrijeme potpuno bi me iscrpilo! A sad idi, dijete! Spasi nas!

U početku sam mislio da starac Karlo lupeta. Ali nekoliko minuta kasnije Zemlja se zaista počela tresti, baš kako je opisao. Počela je pucati, a ja sam brzo pohitao namjestiti sat 7 sati i 7 minuta unazad, kako mi je rekao, te pritisnuo gumb. Stisnuo sam oči, stavio sat oko vrata i za tren se našao u bačvi s ribljim uljem na brodu. Začuo sam neke glasove, a u bačvi je smrdjelo gore nego tatine noge nakon sađenja krumpira pa sam morao iskočiti iz nje kako bih uzeo malo daha. Preda mnom je stajalo osmero mladih mornara. Svi su u mene upirali pištolje i mačeve. Nakon par minuta šutnje, započeo sam razgovor:

- Čekajte, ljudi. Mene je ovdje poslao neki starac da spriječim bandu Sirene Bandite!

- O, ne! Ja se neću petljati s njima! To su čudovišta! - rekao je jedan od mornara, a ja sam ih upitao:

- Čekajte malo! Vi znate tko su oni ili one?!

- Pa, kako da ne?! One napadaju mornare i zadaju im strah u kosti već stotinama godina! Evo, sve ti piše u ovoj knjizi.

Pružili su mi nekakvu knjigu. Počeo sam čitati, a prva stvar koja je pisala u njoj bila je: *NE STAJ IM NA PUT!*. Nastavio sam čitati. Pisalo je kako se njihovi ostaci nalaze u drevnom podvodnom gradu Atlantidi, gdje su viđene više puta.

- Idemo u Atlantidu! - uskliknuo sam, a oni su me svi pogledali kao da sam lud.

- To ne postoji! To je samo glupost koju je izmislio neki moreplovac kako ne bi priznao da tamo nije našao ništa! A čak i da postoji, ja ne idem tamo! - odvratio mi je jedan mornar.

- Ti ne trebaš, ali ostali se slažu sa mnom! Jel' tako, ljudi?! - Svi su šutjeli, nitko mi nije ništa odgovorio.

- Pa zar biste radije proveli ostatak života u vodi do grla i radili ono što vam kažu neke sluzave životinje? - i dalje su svi šutjeli.

- Okreći kormilo!- viknuo je onaj isti mornar koji mi je ranije odvratio da su Sirene Banditi glupost. Malo-pomalo svi su se složili s nama. Došlo je vrijeme da smislimo plan.

Put od Sredozemnog mora do Atlantide trajao je dugo. Trebali smo osigurati i zalihe hrane pa smo se dogovorili da ćemo na Gibraltarskim vratima kupiti hranu. Ali problem je bio u opremi. U 20. stoljeću nije bilo sve one silne napredne opreme kao danas, barem ne na jednom običnom ribarskom brodu. Ipak, imali smo sreću. Dok smo kupovali hranu, upoznali smo jednu vračaru. S njom smo razmijenili nekoliko svojih bisera za kartu koja je označavala mjesto na kojem se točno nalazi Atlantida i napitak koji nam omogućuje da dišemo pod vodom. No vračara je rekla da budemo oprezni jer taj napitak traje samo sat i pol.

Plan je bio gotov. Svi su svima sve objasnili: najprije će si petero od nas zavezati kamen za nogu kako bismo brže potonuli, a ostatak će posade čuvati brod. Nakon što istražimo cijelu Atlantidu u potrazi za bilo kakvim tragovima, za sat vremena svi ćemo si morati odvezati kamenje kako bismo se digli na površinu. Da je isteklo vrijeme, trebali smo znati po tome što će oni koji su ostali na površini proliti žutu boju u more.

Došli smo do mjesta označenog na karti. Svi smo bili spremni. Kamenje je bilo zavezano za naše noge. Popili smo napitak, a kad je počeo djelovati, bacili smo se u more. Kako sam padao dublje, bivalo je sve tamnije. Napokon sam stigao do dna, uzeo kamen u ruke i počeo hodati po morskom dnu. Pijesak mi je prolazio kroz prste i sve je bilo lijepo dok nisam udario u nešto tvrdo. Bila je to velika ploča na kojoj je bila nacrtana sirena. Uz nju su stajali nekakva

vilica, krug i lančić na kojemu su bile nacrtane ljuske. Sve se to nalazilo iznad velikog crteža sirene na tronu s trozupcem, lančićem i kuglom u ruci. Ona je vilica bila trozubac.

Njihov je plan (mislim na sirene) bio zauzeti svijet, baš kao što je rekao starac Karlo! Nastavio sam dalje i uskoro došao pred ulaz velikog hrama boga Posejdona. Stupovi i kipovi bili su posvuda, a sama pomisao na to koliko me stepenica čeka da se popnem na vrh gdje se nalazi hram bila je suvišna jer sam to jasno mogao vidjeti ispred sebe. Mislim da mi je to oduzelo najviše vremena, a možda čak ni ne bi da se nisam zadržao gledajući sve one kosture sirena i ljudi. Lubanje su bile posvuda! Kad sam došao na vrh, nisam mogao ne primijetiti veliki natpis na zidu na kojem je pisalo:

Vidim da si trozubac našao koristeći podatke koje sam ti dao. No za magičnu kuglu nisi dovoljno daleko stao. Na velikoj morskoj hridi, u obliku lubanje ljudske, sirenski se posli odvijaju, uz putove uske.

To je zagonetka! I to ona koja je postavljena za sirene! Mi smo usred zagonetke! Piše *Vidim da si trozubac našao i Za magičnu kuglu*, što znači da su sad u potrazi za magičnom kuglom! I sve lijepo piše! No sve što je lijepo brzo svrši. Nakon što sam pročitao zagonetku, pogledale su me velike, žute oči iz mračnog kuta. Bilo je baš onako... kao iz crtića, no nimalo smiješno. Velika sluzava lignja s trideset redova zuba počela me napadati. Brže-bolje izašao sam iz hrama i primijetio da je more žuto. Nešto me počelo stiskati u grlu, a kamen se nije odvezivao! Velika me lignja lovi, pomalo se gušim... i još me nešto, točnije - neka stvar - počela napadati iz visine! To je to! Priča gotova! Upravo sam potpisao svoju smrtnu presudu! Baš kad sam zaklopio oči, ona me je stvar iz visina snažno uhvatila za ruku i čekala da se lignja približi. Kad se približila naglo me je povukla prema gore, a lignja nije ostala s ničim drugim nego s kamenom u ustima.

Kad sam dopluta na površinu, shvatio sam da je ona stvar što me „napadala“ ustvari bila onaj mornar! I pošto vam dosad nisam ispričao kako se zvao, to je bilo zato što smo se zbližili tek nakon što me je spasio. Njegovo ime je Aude. On je bio francuski pomorac kojeg su poslali da proda sve što su mu natrpali na brod. Cijela je njegova posada bila iz Francuske: Blaise - prvi časnik, Céleste - drugi časnik, Diodore i Edwige - oni koji dižu jedra, Francine - izviđač, Gilles - kuhar i Hervé - čistač. Objasnio sam im sve o sirenama i njihovim namjerama. Na karti koju sam im pokazao bio je označen mali krug, a na njemu je bila nacrtana lubanja. Krenuli smo tamo.

Put je trajao dugo. Potrošili smo svu hranu, ostalo je samo nekoliko naranči, komad kruha i zastarjele ribe u ulju. Boce s pitkom vodom bile su ispijene do zadnje kapi. Aude je počeo pretvarati slanu, morsku vodu u pitku vodu isparavanjem, ali to je bilo tek nekoliko kapljica na dan. Nakon dugih deset dana vrućine i gladi, napokon je počela kiša. To je bilo zato što smo išli sve sjevernije. Bili smo sretni i svi smo odmah počeli stavljati prazne posude na palubu kako bi se napunile kišnicom. Sve je bilo dobro dok nismo zapeli u oluji, ali ta je oluja počela dosta naglo. Samo se pojavio veliki val, a tada je sve otišlo pod vodu, doslovno! Brzo smo spustili jedra i spremili sve stvari ispod palube. Nakon toga nešto je počelo udarati u brod! Gilles, naš kuhar, spustio se ispod palube kako bi vidio što se zbiva. Uskoro je uzviknuo:

- Danas imamo večeru!

To nije bila večera, već vođa bande Sirena Bandita! Imala je trozubac i kuglu, a jedino što joj je nedostajalo bio je lančić. Svi smo se spustili dolje, ali bilo je prekasno. Ona je držala lubanju kuhara Gillesa i lizala prste. Brod je pomalo tonuo, a ona je svojim repom gmizala po drvenom brodskom podu, kao zmija. Ja sam bio zadnji i, čim sam ušao, pogledala me je sjajnim očima. Zastala je tako na trenutak, a onda je „dogmizala“ do mene, uhvatila me svojim ljigavim šakama i plivaćom kožicom za majicu te rekla:

- Ne pokušavajte nas zaustaviti.

Rekla je to tako ozbiljno i mirno, ali opet opasno i puno mržnje. Pokazala je prstom na nas i naredila drugim sirenama da napadnu. Imali su mačeve od kostiju i koplja od zubi morskog psa. Aude mi je rekao da se sakrijem u bačvu s ribljim uljem dok se oni bore. Naravno da se nisam slagao, ali poslušao sam ga zato jer takve stvari nikad ne završe dobro u filmovima. Dok sam se skrivao u bačvi, u jednom je trenutku netko prepolovio bačvu na pola - ravno mačem pokraj mog nosa. Bila je to ona! Glavna Sirena Bandit ili - kako su je drugi nazivali - Charon. Zgrabila me za ruku. Ali Aude je to vidio, što mu je odvratilo pažnju, pa me je usred borbe zgrabio za drugu ruku i mačem zasjekao Charonin rep. Ipak, to ga je koštalo jer je dobio dobru posjekotinu na obrazu. Charon je otišla u vodu i poviknula:

- Donesite mi njega! Onoga koji ima ogrlicu!

Pogledao sam na svoj sat. I na njemu su na stražnjoj strani bile urezane ljuške, kao i na onom kamenu u Atlantidi. Predao sam ga Audeu da ga čuva dok su mene otimali Sirene Banditi. Sirene su me vukle ispod vode tako da sam se onesvijestio negdje na pola puta. Kad

sam se osvijestio, primijetio sam da sam u pećini u onoj hridi. Nasred prostora stajala je hrpa zlata, a na toj hrpi zlata nalazio se tron Charonin tron. Oni uski prolazi u zagonetki bile su pukotine u kamenu, njih je bilo posvuda. Charon su njene sluge dodale trozubac i magičnu kuglu, a onda su i mene doveli bliže njoj. Kad sam se približio, Charon je poludjela:

- Donijele ste mi dječaka bez ogrlice! Ne, ne, ne! NE, NE! NEEEE!

Čini se da je prošlo dugo vremena otkad su me oteli, zato jer su odmah nakon toga došli Aude i njegova posada.

- Pustite dječaka na miru! - uzviknuo je Aude.

Ubrzo je počela borba, a Charon je opet izvela onaj sjajni pogled, samo ovoga puta na Audeu.

- Na njega! - naredila je drugim sirenama.

Jedna je sirena išla ravno na mene i ja sam zgrabio prvo što mi je palo pod ruku, neko koplje. Stisnuo sam oči i držao koplje ispred sebe. Taj osjećaj... kad mi je njena krv dotakla ruke... ta moć i taj ponos... to me potaknulo da postanem hrabriji i snažniji. Ubrzo sam se počeo boriti sa svime što je bilo ispred mene. Charon je krenula k Audeu i otrgla mu sat s vrata. „Odgimizala“ je do svog trona i počela se dizati u zrak kroz rupu u stropu velike hridi u kojoj smo se nalazili. Otrčao sam prema njoj, ali ona je već bila visoko... samo mi se nasmijala onako... zlo. Munje i gromovi počeli su udarati svugdje. Svi su gledali u čudu, a sirene su se smijale kao hijene, pogotovo Charon. Počela je jaka oluja, nitko nije ništa poduzimao, samo su gledali. Odjednom je oluja lagano počela popuštati. Charon se počela sušiti i pretvarati u prah, a sat, trozubac i kugla su se otopili. Sve su druge sirene izgorjele na suncu. Jedino što je ostalo bila je poruka u kojoj je pisalo:

Ja sam, Karlo. Želim ti reći da sat nije bio pravi, ja sam urezao ljuske. Želim ti reći da, kad se vratiš, mene više neće biti. Putovanje kroz vrijeme me je iscrpilo. Kad se vratiš kući, idi u moju kuću i iza slike na prvoj polici naći ćeš pravu ogrlicu i mjesto gdje ćeš ju sakriti. Želim ti poručiti da je vrijeme iluzija i da se ponavlja, zato moraš nastaviti ovaj lanac jer ista sudbina čeka tebe.

Au revoir!

Sve je napokon jasno! Starac Karlo nije Karlo već – ja! On je ja u budućnosti zato jer se vrijeme ponavlja, a sirene neće odustati. Zato moram ići u budućnost i proslijediti *budućeg sebe* kao što je mene *prošli ja - Karlo*. Kad je mislio da ga je putovanje kroz vrijeme iscrpilo, to je bilo zato što sam *budući ja* putovao i tako iscrpio njegovo tijelo. Vratio sam se 77 godina unatrag, *Karlo* ima 89 godina, a $89 - 77 = 12!$ To znači da je i on to radio u mojim godinama, a i svi će drugi *ja* to nastaviti.

Oprostio sam se sa svom posadom, no utješio sam ih da će *budućim njima* doći *budući ja*. Iako sam ih time samo zbunio. Vratio sam se kući. Mama mi je rekla da je starac Karlo umro, no mene to nije nimalo uzdrimalo. Imao sam nova saznanja. Ubrzo sam otišao u njegovu, točnije, *svoju* kuću. Uglavnom, pogledao sam poleđinu slike na kojoj sam bio ja. Ali, na njoj je pisao datum: 30. 6. 1939. godine. To je samo potvrdilo moju teoriju! Iza slike nalazili su se ogrlica i mjesto na koje sam ju trebao sakriti, ali to vam neću reći jer, ako padne u krive ruke, svi ćemo se utopiti.

Svatko ima svoju sudbinu, a moja je da vremensko-lančanim pustolovinama i događajima zaustavim bandu zvanu Sirene Banditi da zauzmu svijet.